

Arrest

nr. 154 253 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 23 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juli 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. NEYRINCK, die loco advocaten C. NEYRINCK en J. SEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 10 november 2009 aan in België en wordt op dezelfde dag te Lier in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 9 februari 2010.

1.2. Op 22 december 2009 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn. Zij wordt op 17 augustus 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 5 september 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.4. Op 21 mei 2012 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 12 juli 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden.

1.5. Op 5 september 2012 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 24 oktober 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt de verzoekster tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 5 december 2012 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 21 februari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt de verzoekster tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 23 april 2014 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn. Op 20 oktober 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.8. Op 24 december 2014 dient de verzoekster opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt haar gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: "(p)aspoort, bewijzen dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon".

Uit een e-mail van 8 januari 2015 van de klantenadviseur van de stad Lier blijkt dat de verzoekster de volgende stukken heeft ingediend:

- een geboorteakte;
- een paspoort;
- een Spaanse verblijfskaart;
- bewijzen van inkomsten van haar vader;
- een attest van onvermogen.

Op 24 december 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 23 juni 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.12.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Europeaan. Dienovereenkomstig zijn de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder van 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er werden volgende bewijzen voorgelegd : Attesten dd 25.04.2014 en dd 21.11.2014 van de dienst

Algemene Schatkisten Belastingbeheer van het gemeentebestuur van Manresa waaruit blijkt dat betrokkene geen titularis is van enig goed, een certificaat van het Belastingkantoor Administratie van Manresa waaruit moet blijken dat betrokkene in het boekjaar 2013 geen inkomen heeft ingediend, een verklaring op eer uit Marokko betreffende het onvermogen van betrokkene aldaar anno 2015. Er werd geen enkel bewijs van het overmaken van geld van de referentiepersoon aan betrokkene in het buitenland voorgelegd.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon. Uit het dossier blijkt immers ook dat betrokkene eerder in België heeft verbleven op basis van het verblijf van de referentiepersoon. In 2011 werd het verblijfsrecht van de referentiepersoon beëindigd o.a. omdat hij zich had moeten wenden tot het ocmw om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. In die periode had mevrouw trouwens zelf ook leefloon als samenwonende. Daarop werd ook het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken op 5.09.2011 (voor de concrete motiveringen van deze beslissingen, zie de respectievelijke beslissingen van de referentiepersoon en betrokkene zelf). Op 2.04.2012 wist de advocaat van betrokkene te melden dat zij tewerkgesteld was en haar verblijf noodzakelijk was omdat zij in de medische kosten van haar vader (= de referentiepersoon) moest voorzien. Mevrouw was op dat moment in illegaal verblijf, waardoor de tewerkstelling dus eveneens illegaal was. De referentiepersoon diende daarop een aanvraag in omwille van medische redenen (9ter) nl. op 21.05.2012. Op 5.12.2012 volgde nog een aanvraag om humanitaire redenen. In beide aanvragen werd ook voor betrokkene om een verblijfsvergunning verzocht. Er mag dus verondersteld worden dat zij in die periode in België verbleef. Uit haar twee voorgelegde paspoorten (nav de vorige en de huidige aanvraag) blijkt dat ze enkel van 20.07.2014 tot 26.08.2014 Europa heeft verlaten. De relevantie van de voorgelegde documenten dat ze geen inkomen had in 2013 in Spanje of in 2015 in Marokko zijn dus niet relevant. Er werd verder geen enkel bewijs voorgelegd dat betrokkene werd onderhouden door haar vader. Gezien hij zelf lang in illegaal verblijf is geweest, is dit eerder onwaarschijnlijk. Voor zover dit desondanks alsnog zou kunnen worden aangetoond, dient trouwens opgemerkt te worden dat betrokkene geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf creëerde in België net door het bevel van 5.09.2011 niet op te volgen en dus in illegaal verblijf te verkeren. De gezinshereniging van + 20-jarigen is wel degelijk bedoeld voor mensen die in hun land van herkomst of origine (dus in deze Marokko en/of Spanje) reeds afhankelijk waren van de referentiepersoon en dit op heden nog steeds kunnen zijn.

Ook betreffende dit laatste element kan dit heden aan de hand van de voorgelegde stukken niet worden vastgesteld. De voorgelegde arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van de referentiepersoon blijkt op 20.04.2015 te zijn stopgezet. De voorgelegde loonfiches zijn dus achterhaald. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Gezien al deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. De bestreden beslissing diende overeenkomstig de aangehaalde wetteksten te worden gemotiveerd door de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende te zijn.

In de motivering van de bestreden beslissing werd niet voldoende rekening gehouden met de werkelijke situatie van verzoekster en haar vader als referentiepersoon, en werd als volgt gemotiveerd (Stuk nr. 10):

“Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon. Uit het dossier blijkt immers ook dat betrokkene eerder in België heeft verbleven op basis van het verblijf van de referentiepersoon. In 2011 werd het verblijfsrecht van de referentiepersoon beëindigd o.a. omdat hij zich had moeten wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. In die periode had mevrouw trouwens zelf ook leefloon als samenwonende. Daarop werd ook het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken op 5.09.2011 (v oor de concrete motivaties van deze beslissingen, zie de respectievelijke beslissingen van de referentiepersoon en betrokkene zelf.) op 2.04.2012 wist de advocaat van betrokkene te melden dat zij tewerkgesteld was en haar verblijf noodzakelijk was omdat zij in de medische kosten van haar vader (= de referentiepersoon) moest voorzien. Mevrouw was op dat moment in illegaal verblijf, waardoor de tewerkstelling dus eveneens illegaal was. De referentiepersoon diende daarop een aanvraag in omwille van medische redenen (9ter) nl. op 21.05.2012. O 5.12.2012 volgde nog een aanvraag om humanitaire redenen. In beide aanvragen werd ook voor betrokkene om een verblijfsvergunning verzocht. Er mag dus verondersteld worden dat zij in die periode in België verbleef. Uit haar twee voorgelegde paspoorten (nav de vorige en de huidige aanvraag) blijkt dat ze enkel van 20.07.2017 tot 26.08.2014 Europa heeft verlaten. De relevantie van de voorgelegde documenten dat ze geen inkomen had in 2013 in Spanje of in 2015 in Marokko zijn dus niet relevant. Er werd verder geen enkel bewijs voorgelegd dat betrokkene werd onderhouden door haar vader. Gezien hij zelf lang in illegaal verblijf is geweest, is dit eerder onwaarschijnlijk. Voor zover dit desondanks alsnog zou kunnen worden aangetoond, dient trouwens opgemerkt te worden dat betrokkene geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf creëerde in België net door het bevel van 5.09.2011 niet op te volgen en dus in illegaal verblijf te verkeren. De gezinshereniging van +20-jarigen is wel degelijk bedoeld voor mensen die in hun land van herkomst of origine (dus in deze Marokko en/of Spanje) reeds afhankelijk waren van de referentiepersoon en dit op heden nog steeds kunnen zijn.

Ook betreffende dit laatste element kan dit heden aan de hand van de voorgelegde stukken niet worden vastgesteld. De voorgelegde loonfiches zijn dus achterhaald. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.”

De bestreden beslissing stelt verkeerdelijk dat onvoldoende kan worden gecontroleerd of de referentiepersoon van verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster ten laste te kunnen nemen en dat onvoldoende wordt bewezen dat betrokkene werd onderhouden door haar vader.

Aangezien verzoekster ouder is dan 21 jaar moet zij aantonen dat zij ‘ten laste’ is van haar referentiepersoon, in casu haar vader.

Het ten laste zijn is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HVJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Er dient ook rekening te worden gehouden met de inkomsten/spaargelden van verzoekster zelf waardoor de referentiepersoon minder financiële steun moet overmaken.

Het is zo dat zowel verzoekster als haar vader steeds regelmatig hebben gewerkt in België. Haar vader (= referentiepersoon) is echter momenteel zonder werk gevallen wegens medische redenen, maar verzoekster heeft zelf bank- en spaarrekeningen zodat zij kan garanderen dat zij niet ten laste zal vallen van het OCMW.

Indien de beslissing tot weigering wordt vernietigd zal verzoekster trouwens wellicht onmiddellijk opnieuw kunnen gaan werken.

In casu heeft verweerster geen rekening gehouden met de spaargelden van verzoekster zelf.

Verzoekster maakt alleszins nog voorbehoud voor het bijbrengen van recente inkomstenbewijzen van haar vader en eventueel andere bijkomende bewijsstukken.

Daarnaast verblijft verzoekster al een lange tijd in België en dient verzoekster ten laste van haar vader te worden beschouwd als zij en haar vader ingeschreven staan op het zelfde adres, wat in casu het geval is. (Stuk nr. 5)

Gezien het feit dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de werkelijke bestaansmiddelen van verzoekster en haar vader en tevens geen rekening heeft gehouden met de werkelijke redenen die het beperkt inkomen van haar vader op dit moment, heeft verweerder bijgevolg zijn weigeringsbeslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd en is er bijgevolg sprake van een schending van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerster."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- de zorgvuldigheidsplicht ;*
- artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing niet voldoende rekening houdt met de werkelijke situatie van de verzoekende partij en de referentiepersoon. De bestreden beslissing zou ten onrechte stellen dat onvoldoende kan gecontroleerd worden of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, alsook dat onvoldoende wordt bewezen dat de verzoekende partij door haar vader wordt onderhouden.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

*De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:
“(...)”*

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op 24.12.2014 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, als bloedverwant in de neergaande lijn, dit in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De verzoekende partij erkent in haar inleidend verzoekschrift uitdrukkelijk dat zij dient te bewijzen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, opdat zij als familielid van een burger van de Unie in toepassing van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet tot een verblijf van meer dan drie maanden zou kunnen gemachtigd worden.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het

voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Verweerder laat gelden dat het in het kader van voormeld onderzoek geenszins kennelijk onredelijk is dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt onderzocht of afdoende bewezen is dat de verzoekende partij in het verleden ten laste is geweest van de verzoekende partij. Aldus wordt immers vermeden dat een verzoekende vreemdeling zich louter met het oog op het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging onvermogen zou maken of “het ten laste zijn” zou ensceneren.

Zie ook:

“Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een ‘bewijs ten laste in het verleden’ en een ‘attest onvermogen uit het land van herkomst’. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken.” (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

En ook:

“Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden.” (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015)

In casu werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geenszins kennelijk onredelijk vastgesteld dat de voorgelegde bewijzen betreffende het onvermogen in Marokko of Spanje niet dienstig zijn, vermits uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de voorbije jaren quasi uitsluitend in België verbleven heeft.

Zulks wordt door de verzoekende partij overigens nagenoeg uitdrukkelijk erkend in het inleidend verzoekschrift, waar zij stelt dat zij al een lange tijd in België verblijft. De verzoekende partij kan niet

dienstig betwisten dat de stukken betreffende de vermogenssituatie in Spanje of Marokko derhalve van geringe relevantie zijn, vermits de vermogenssituatie in België moet kunnen beoordeeld worden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Terwijl voorts terecht werd vastgesteld dat niet afdoende kan beoordeeld worden of de referentiepersoon over stabiele toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te kunnen nemen, gelet op het feit dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur op 20.04.2015 werd stopgezet, zodat de voorgelegde loonfiches geen actueel beeld geven van de inkomsten van de referentiepersoon.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verzoekende partij voert nog aan dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar eigen bestaansmiddelen (spaargelden en inkomsten), doch dienaangaande benadrukt verweerder dat de eigen inkomsten van de verzoekende partij uiteraard niet dienstig zijn ter staving van het feit dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. Dergelijke informatie kan derhalve geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“Samen met de verwerende partij dient evenwel vastgesteld te worden dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden omdat deze niet kenbaar aan de verwerende partij zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien betreft het eigen inkomen van de verzoekende partij, niet de inkomsten van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag is ingediend.”
(RvV nr. 141.504 dd. 23.03.2015)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster “ouder (is) dan 21 jaar” en dat aan de hand van de door haar voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat zij daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon, wat omstandig wordt toegelicht. De verzoekster maakt niet duidelijk

op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Hieruit volgt dat een vreemdeling, om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht als bloedverwant in neergaande lijn van een Unieburger, jonger dan eenentwintig jaar, dan wel ten laste van de Unieburger dient te zijn.

Te dezen wordt niet betwist dat de verzoekster ouder is dan eenentwintig jaar en dat zij dus moet aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, *c.q.* haar vader, bij wie zij zich wil voegen.

De beoordeling of een bloedverwant in opgaande lijn al dan niet ten laste is van de persoon die hij wenst te vervoegen, is een feitenkwestie die een zekere appreciatie vergt van het bestuur.

Daargelaten de vraag of bij de beoordeling of de verzoekster al dan niet daadwerkelijk ten laste is van haar vader rekening moet worden gehouden met haar eigen inkomsten en spaargelden, wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster de kopie van de uittreksels van haar bank- en spaarrekeningen aan het bestuur heeft voorgelegd, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekster zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40bis van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwestieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde kopie van de uittreksels van bank- en spaarrekeningen van de verzoekster kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Voor zover de verzoekster aanvoert dat haar vader wegens medische redenen zonder werk gevallen is, bevestigt zij wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon op 20 april 2015 werd stopgezet, zodat de voorgelegde loonfiches achterhaald zijn en de gemachtigde *“geen zicht (heeft) op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon”*. Door slechts de werkloosheid van haar vader te vergoelijken, toont de verzoekster niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geconcludeerd dat *“er niet afdoende beoordeeld (kan) worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen”*.

Ook door aan te voeren dat zij en haar vader op hetzelfde adres zijn ingeschreven, weerlegt de verzoekster geenszins de motieven van de bestreden beslissing, met name dat haar verblijf in 2012 *“noodzakelijk was omdat zij in de medische kosten van haar vader (= de referentiepersoon) moest voorzien”*, dat er geen enkel bewijs werd voorgelegd dat zij werd onderhouden door haar vader en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“geen zicht (heeft) op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon”*, zodat *“(a)an de hand van de voorgelegde documenten (...) niet (kan) worden vastgesteld dat betrokkene daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon”*. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake het voldaan zijn aan de voorwaarde van het ten laste zijn van de referentiepersoon, zonder hierbij *in concreto* aan te tonen dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de lezing van het middel blijkt dat zij tevens de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) opwerpt.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De beslissing van tegenpartij staat niet in verhouding tot de gevolgen die door deze beslissing veroorzaakt worden ten aanzien van verzoekster.

Door het recht op een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster te weigeren en haar bovendien te bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt haar recht op een gezinsleven overeenkomstig art. 8 EVRM geschonden.

Zoals vermeld in het feitenrelaas en zoals blijkt uit het attest samenstelling van gezin wonen alle familieleden van verzoekster in België te Lier. Verzoekster heeft zelfs geen enkel familielid meer in Marokko, evenmin heeft zij nog financiële belangen in Marokko.

Het zou dan ook geheel onredelijk zijn om verzoekster alleen terug te sturen naar Marokko.

De weigering van de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker mist dan ook elke vorm van proportionaliteit.

Immers, de dienst Vreemdelingenzaken dient een evenredigheidstoets uit te voeren. DVZ moet het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een Unieburger niet (meer) vervuld is, (bij de

aanvraag of tijdens de eerste 3 jaar van het verblijf), afwegen tegenover de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en tegenover de bindingen met het land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets werd in casu niet toegepast en bijgevolg geschonden."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het proportionaliteitsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing niet in verhouding zou staan tot de gevolgen ervan voor de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt in de uiteenzetting van haar tweede middel gewag van een schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

In casu wordt geen bewijs geleverd van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verweerder verwijst inzonderheid naar de motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt vastgesteld dat geen afdoende bewijzen voorliggen dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. Terwijl

evenmin aannemelijk gemaakt wordt dat de referentiepersoon bijzonder afhankelijk zou zijn van de verzoekende partij.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v.

vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar ouders wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing nog diende te motiveren nopens de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en tegenover de bindingen met het land van herkomst”, merkt verweerder op dat de verzoekende partij kennelijk artikel 42ter van de Vreemdelingenwet citeert, dat betrekking heeft op de beëindiging van het recht van verblijf van meer dan drie maanden.

Terwijl de in casu bestreden beslissing de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) betreft. De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen dan ook niet aangenomen worden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclus.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen voert de verzoekster, die meerderjarig is, aan dat al haar familieleden in België wonen en dat zij geen familie, noch financiële belangen heeft in Marokko. Hierbij dient er op te worden gewezen dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit evenwel anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémen-taires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet

noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

De verzoekster toont *in casu* geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen haarzelf en haar vader of andere familieleden. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Bijgevolg toont de verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Alleen al om deze reden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat de verzoekster een eerste toelating tot verblijf in het Rijk vraagt, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39).

Zo er al sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoekster *in casu* na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven elders. Immers, door louter aan te voeren dat al haar familieleden in België wonen en dat zij geen enkel familielid en geen financiële belangen meer heeft in Marokko, toont zij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Daarenboven blijkt, gelet op het illegaal verblijf van de verzoekster, niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekster op het grondgebied te gedogen vanwege haar voorgehouden gezinsrelatie met haar vader of haar familieleden.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekster geen disproportionaliteit aan tussen haar persoonlijke belangen enerzijds, die in se erin bestaan om haar voorgehouden gezins- en familieleden verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3.2. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. De verzoekster brengt *in casu* geen concrete gegevens met betrekking tot haar verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezinssituatie, economische situatie en integratie aan die ertoe kunnen leiden te besluiten dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.3.3. De verzoekster maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN